

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg siger tak for svaret, men jeg må desværre sige, at ministerens svar efterlod en meget betydelig uklarhed.

Ministeren ved jo godt, at i den sene natteforhandling, hvor traktaten altid bliver skruet sammen, dagen før det officielle topmøde godkender teksten, bliver der også skruet et forlig sammen, og det sidste, afgørende punkt, man har som nødbremse, er, at man kan sige: Vi nedlægger veto mod den samlede traktat. Ellers ved ministeren jo godt, at så bliver det et forlig, og i et forlig kan der også komme ændringer af styrelsesvedtægten. Derfor er det helt afgørende, at ministeren må forsikre os om, at hun inden den 28. september vil forsikre vælgerne om, at der kommer et dansk veto mod den samlede traktat, hvis den får det indhold, for ellers er ministerens forsikringer altså ikke meget værd.

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Det er synd for hr. Keld Albrechtsen, at det ikke er muligt for ham at deltage i de spændende forhandlinger, der foregår i EU, for så kunne hans viden om, hvad der i virkeligheden foregår, måske blive en lille smule mere nuanceret.

Jeg må sige til hr. Keld Albrechtsen, at den danske regering støtter ikke en ændring af ECB's styrelsesråd, uanset tidspunktet af døgnet og sammenhængen i det hele taget. Det kommer ikke med i den traktat, som hr. Keld Albrechtsen kalder Nicetraktaten. Sådan er det. Det er meget enkelt, og det er meget letforståeligt.

Til hr. Frank Dahlgaard: EU-tilhængere inklusive jeg selv kan udmærket tåle, at der foregår åbne, frie og demokratiske diskussioner om et hvilket som helst emne. Vi går endda ind for, at det sker. Det tager vi ingen skade af, og det berører ikke vores argumentation osv., hvis jeg må tillade mig at tale på den måde, at sige vores. I hvert fald berører det ikke min. Vi lever i en åben verden, og jeg synes også, at kommissærer må udtale sig om Danmark osv. osv., i modsætning til hvad andre mener de må.

Så vil jeg godt gøre det fuldstændig klart, når nu hr. Frank Dahlgaard refererer til Information i dag og nævner, at Tyskland og Frankrig har særlige interesser og ikke vil acceptere, at alle de små lande har flertal uden om dem: Det er lige netop det, der er sagen, og det er ikke et problem, som hr. Frank Dahlgaard siger. Hr. Frank Dahlgaard tillader sig at sige, at det er et

problem, fordi Tyskland og Frankrig mener sådan og sådan, og det er et problem, der må løses.

Hr. Frank Dahlgaard har overhovedet ikke fattet, hvad det her drejer sig om. Det drejer sig netop om at få bragt til ophør, at Tyskland og Frankrig skal bestemme tingene selv. Det er det, hele projektet går ud på, og det er ikke et problem, næh, det er løsningen. Det er hele ideen, og det er derfor, jeg kæmper så meget for at overbevise danskerne om, at nu får vi et Europa, hvor alle lande, både store og små, har samme rettigheder og pligter og deler vilkår. Vi har afskaffet, at det er de største, de rigeste og de stærkeste, der har magten. Det er et godt projekt, og det skal man sige ja til.

Frank Dahlgaard (UP):

Jeg er rystet! Mage til naivitet! Vil ministeren fortælle mig og Folketinget, at vi har en holdbar Union og en holdbar ØMU, hvis et mindretal af lande, f.eks. Irland, Luxembourg, Portugal, Grækenland og Finland, stemmer Frankrig og Tyskland med tilsammen 150 millioner indbyggere ned, at Frankrig og Tyskland så vil finde sig i det? De vil bryde ud af Unionen, og de vil ikke have euroen. Det hele bryder sammen, hvis ikke der er en smule realisme i det. Det er da urimeligt, at et stort antal lande med få indbyggere skal kunne banke nogle få lande, nemlig Frankrig og Tyskland med et meget stort antal indbyggere, ned.

Det er ikke rimeligt, det er ikke realistisk, og derfor er det heller ikke holdbart. Hvis man fastholder den attitude fra den danske regerings side, bliver det et stridens og balladens projekt, hvor de store lande går ud og det hele falder sammen. Men står der noget om det i den fine rapport fra regeringen? Er det behandlet? Nej, det er det ikke, fordi embedsmændene har lavet den med ført hånd, så man næsten kan se det.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så får ministeren den sidste lejlighed til at svare i dette spørgsmål, og så går vi videre til det næste.

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Til hr. Frank Dahlgaard: Prøv nu lige at lytte et øjeblik! ECB har en særlig beslutningsmodel. Der sidder seks direktører og i dag 11 nationalbankdirektører. De har hver én stemme, og det er det regelsæt, som jeg forudser fortsætter. Det er det regelsæt, der er problematiseret i Børsens